

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Zuzany Bystřické a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce **A. M., spol. s.r.o.**, se sídlem, zast. Ing. Otou Koškem, daňovým poradcem, se sídlem tř. T.G.Masaryka 822, 473 01 Nový Bor, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, pracoviště Brno, Veveří 7, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí č.j.: 47091/010/9012/16.4.2010/1123/PRP187 ze dne 11.5.2010,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou napadeným rozhodnutím č.j. 47091/010/9012/16.4.2010/1123/PRP187 ze dne 11.5.2010 žalovaná příslušná k rozhodování podle ust. § 5 písm. a) bod 4 zák. č. 582/1991 Sb., zamítla odvolání plátce pojistného A.M., spol. s.r.o., se, (dále v textu žalobce) proti rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Břeclav (dále v textu OSSZ Břeclav) č.j. 47004/220-9007-12.10.09-4864/1-Ne ze dne 23.3.2010 a napadené rozhodnutí potvrdila. Napadeným rozhodnutím byla žalobci v souladu s ust. § 104a zák. č. 582/1991 Sb., zamítnuta žádost o vrácení přeplatku na pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Odvolatel – žalobce v odvolání napadl výrok o zamítnutí přeplatku v celém rozsahu a vyjadřoval své stanovisko k některým bodům rozsudku NSS č.j. 4 Ads 120/2009-88 ze dne 25.2.2010 s tím, že s výkladem některých ustanovení soudem se neztotožňuje. Rozpor s právními předpisy blíže nespecifikoval. Žalovaná po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěla k závěru, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Na

základě žádosti o vrácení přeplatku na pojistném, OSSZ Břeclav v souladu se správním řádem přerušila řízení v této věci, neboť výsledek řízení byl odvislý od vyřešení předběžné otázky rozhodované Nejvyšším správním soudem. Na základě rozhodnutí NSS o kasační stížnosti v obdobné právní věci OSSZ Břeclav pokračovala v řízení a učinila právní závěr, že žádosti nelze vyhovět, protože v období od 1.1.2007 do 30.6.2007 byly organizace a malé organizace poplatníky pojistného, měly povinnost platit pojistné za sebe, a proto jejich platební povinnost v tomto období nezanikla. Vyměřovací základ organizace a malé organizace v zákoně č. 589/1992 Sb., ve znění účinném od 1.1.2007 do 30.6.2007 bylo možné pomocí příslušných interpretačních postupů z ustanovení zákona stanovit natolik určitě, jako částku odpovídající úhrnu vyměřovacích základů zaměstnanců, že o jeho vymezení nemohlo být žádných nejasností. Odvolací orgán dospěl k závěru, že rozhodnutí OSSZ Břeclav bylo vydáno na základě správně zjištěného stavu věci a v souladu s právními předpisy a odvolání jako nedůvodné zamítla.

V žalobě žalobce namítá, že žalovaná vyhodnotila odvolací důvody neúplně, nesprávně a rozhodla v rozporu s ust. § 89 a § 90 správního řádu. Je toho právního názoru, že správní orgán se opírá pouze o rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Ads 120/2009-88 ze dne 25.2.2010, o němž v odvolání vyslovil pochybnosti, zda splňuje podmínky Ústavy v čl. 1 odst. 1 a čl. 2 odst. 3 a čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Nabyl pocit, že citovaný rozsudek NSS ve svém zdůvodnění a rozhodnutí supljuje zákonodárnou činnost a jedná se tak o projev tzv. soudcovského aktivismu, tedy o prolínání moci soudcovské do moci zákonodárné, která soudům z Ústavy nepřísluší. Dále avizoval podrobné zdůvodnění do 15-ti dnů tj. do 26.7.2010, které však soudu nedošlo. Žalobce navrhl soudu napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření uvedla, že žaloba obsahuje obdobnou či totožnou právní argumentaci, kterou žalobce vyjádřil ve svém odvolání proti rozhodnutí OSSZ Břeclav a odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaná v intencích ust. § 89 správního řádu přezkoumala soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které předcházelo jeho vydání s právními předpisy. Poté co neshledala důvod pro postup podle § 90 odst. 1 – 4 správního řádu odvolání zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila, protože se plně ztotožnila se závěry prvoinstančního orgánu. Žalobní námitky považuje za neopodstatněné a neodůvodněné, protože rozhodnutí je přesvědčivé a přezkoumatelné. Z rozhodnutí plyne, kterých skutečností dbala při hodnocení právního stavu a zákonnosti prvoinstančního rozhodnutí, jehož právní názor je podpořen obecným názorem NSS na danou problematiku. Neztotožnila se s námitkou, že rozsudek NSS supljuje zákonodárnou činnost a jedná se o projev soudcovského aktivismu a uvedla, že v systému správního soudnictví má NSS svou nezastupitelnou roli, kdy dbá na zákonnost a jednotu rozhodování nejen krajských soudů ale i správních orgánů, které jsou vázány jeho názorem a právním posouzením situace. Proto správní orgán vyčkal vyřešení předběžné otázky a učinil si právní názor i v návaznosti na názor vrcholného soudního orgánu ve správním soudnictví. Má-li správní soudnictví plnit účinnou kontrolu veřejné správy, pak rozsudek NSS sp. zn. 4 Ads 120/2009 je nutno považovat za předběžnou otázku a další rozhodování správních orgánů v obdobných věcech musí být odvislé od zaujatého právního názoru Nejvyšším správním soudem. I žalovaná v rámci své diskreční pravomoci plně respektovala obecný právní názor vrcholného soudního orgánu ve správním soudnictví ČR k dané problematice a jeho nezávislé posouzení legislativního pochybení spočívajícího v absenci výslovné definice vyměřovacího základu organizace a malé organizace. Shrнула, že v období od 1.1.2007 do 30.6.2007 byly organizace a malé organizace poplatníky pojistného

a měly povinnost platit pojistné za sebe a tato povinnost v tomto období nezanikla. Vyměřovací základ bylo možné v tomto období dle obecných interpretačních postupů stanovit natolik určitě, že o jeho vymezení jako části odpovídající úhrnu vyměřovacích základů zaměstnanců nemohly být žádné pochybnosti. Platební povinnost plátce pojistného nemohla v období shora zaniknout a pojistné odvedené žalobcem bylo odvedeno v souladu se zákonem. V důsledku tohoto nemohl vzniknout žalobci přeplatek na pojistném, proto je žádost nedůvodná, žaloba žalobce neopodstatněná a nedůvodná a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Učinil tak bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s.ř.s., když k takovému postupu obě strany sporu udělily souhlas. O věci usoudil následovně.

Krajský soud předně nemohl přehlédnout, že žaloba je poměrně stručná, ale dle jeho názoru žalobce v přezkoumávané věci nárokům na specifikaci žalobních bodů dostál, neboť z obsahu jednotlivých žalobních námitek lze seznat čeho se týkají, a proti čemu žalobce brojí. Krajský soud proto předesílá, že se každou ze žalobních námitek mohl zabývat pouze v míře obecné odpovídající obecnosti vznesené žalobní námitky.

Z obsahu žaloby, z vyjádření žalované k ní a z obsahu odůvodnění prvoinstančního i žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že předmětem sporu mezi oběma stranami je posouzení právní otázky, zda žalobci vznikl za období leden až červen 2007 přeplatek na pojistném, resp. zda byl v tomto období povinen pojistné platit, neboť zák. č. 589/1992 Sb., neobsahoval ustanovení, jež by výslovně stanovilo vyměřovací základ organizace a malé organizace.

Krajský soud nemohl přehlédnout (ostatně i obě strany sporu na tuto skutečnost poukazovaly), že uvedenou problematikou se již zabýval Nejvyšší správní soud v již několikrát citovaném rozsudku ze dne 25.2.2010, č.j. 4 Ads 120/2009-88; dostupný na www.nssoud.cz, a konstatuje dále, že Nejvyšší správní soud rozhodl dne 25.8.2011, č.j. 3 Ads 73/2011-74 v obdobné věci o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28.2.2011, č.j. 57 A 61/2010-39, kterým tento soud zamítl žalobu proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, která zamítla odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost o vrácení přeplatku na pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti za období leden – červen 2007. Krajský soud v Plzni v rozsudku uvedl, že se spornou právní otázkou podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25.2.2010 č.j. 4 Ads 120/2009-88 v bodech 33-39 a 40-51 a ztotožnil se se závěry, že při absenci výslovné definice vyměřovacího základu organizace a malé organizace bylo možné tento pojem ze zákona č. 589/1992 Sb., ve znění účinném pro období od 1.1.2007 do 30.6.2007 s potřebnou mírou určitosti vymezit jako částku odpovídající úhrnu vyměřovacích základů jejich zaměstnanců.

Pokud se týká první žalobní námitky, že žalovaná rozhodla v rozporu s ust. § 89 a § 90 správního řádu soud konstatuje, že jde o obecnou a neurčitou výtku vůči ustanovením, které

stanoví procesní postupy odvolacího správního orgánu a formy jeho rozhodnutí. Žalobce však žádné konkrétní pochybení žalované v souvislosti s obsahem těchto zákonných norem neuvedl, s jeho tvrzením, že žalovaná vyhodnotila odvolací důvody neúplně a nesprávně se krajský soud nemohl ztotožnit. Správní orgány obou stupňů vycházely z úplně a přesně zjištěného skutkového stavu věci a jejich posouzení právního stavu neshledal krajský soud nezákonným. Žalobce – odvolatel ve svém odvolání ze dne 12.4.2010 v jednotlivých tam uvedených bodech vyslovoval svůj nesouhlas s právním názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným v rozsudku č.j. 4 Ads 120/2009-88 ze dne 25.2.2010, se kterými se nemůže ztotožnit a odvolání doplnil odkazem na právní věty z nálezů Ústavního soudu rovněž zmiňované Nejvyšším správním soudem v jeho rozhodnutí a právní věty samotného Nejvyššího správního soudu. Ve smyslu ust. § 89 odst. 2 správního řádu má odvolací orgán přezkoumávat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo s právními předpisy. Z uvedeného tudíž nevyplývá, že by odvolací orgán měl v rámci přezkumného řízení posuzovat právní názory vyslovené vyššími soudními instancemi – Nejvyšším správním soudem či Ústavním soudem ve vztahu k dané problematice. Jak žalovaná v napadeném rozhodnutí správně uvádí, bylo pro prvostupňový správní orgán i pro žalovanou rozhodující vyřešení předběžné otázky v obdobné věci, v níž rozhodoval Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud plní svou úlohu jako vrcholného orgánu v systému správního soudnictví tím, že dohlíží na zákonnost a jednotu rozhodování krajských soudů i správních orgánů, které jsou vázány jeho názorem a právním posouzením věci, z čehož lze bezesporu dovodit, že správní orgány a krajské soudy nemají kompetenci k tomu, aby zaujímaly právní názory a hodnotily zpětně ve svých rozhodnutích právní názory Nejvyššího správního soudu. Proto správní orgán I. stupně ani žalovaná neporušily ust. § 89 správního řádu a po přezkoumání věci, když žalovaná neshledala důvod pro rozhodnutí podle ust. § 90 odst. 1 – odst. 4 téhož zákona, podle odst. 5 napadené rozhodnutí potvrdila.

Pokud se týká žalobní námitky směřující proti samotnému rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Ads 120/2009-88 ze dne 25.2.2010 spočívající v tom, že tento soud v rozhodnutí supluje zákonodárnou činnost a je projevem soudcovského aktivismu, která mu z Ústavy nepřisluší, pak k této námitce soud pouze uvádí, že o ní nemůže jako soud I. stupně kompetentně rozhodnout, neboť posouzení tvrzených námitk je v kompetenci, pokud by zaujal jiný právní názor jiný senát Nejvyššího správního soudu, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ustanovený k řešení nesouladných právních názorů tohoto soudu, či Ústavní soud, který by měl posoudit, zda v projednávané věci Nejvyšší správní soud vyvíjel zákonodárnou činnost, a zda jde o prolínání moci soudcovské do moci zákonodárné. Ostatně soud dodává, že citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.2.2010, č.j. 4 Ads 120/2009-88 byl vybrán a publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2058/2010, což odpovídá tezi, že jednou ze základních funkcí, kterou má plnit Nejvyšší správní soud je zajišťování jednoty rozhodování prostřednictvím svých vybraných publikovaných nejvýznamnějších rozhodnutí. Krajský soud jinak neshledal žádný důvod, pro který by měl být shora uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu v rozporu s články Ústavy a Listiny základních práv a svobod uvedených v žalobě, jak obecně tvrdil žalobce. Správní orgány proto nepochybily, pokud z právních názorů obsažených v tomto rozhodnutí vycházely, protože jsou plně aplikovatelné i na skutkový stav v projednávané věci.

Ač žalobce nevznesl žádnou konkrétní žalobní námitku proti napadenému rozhodnutí ve vztahu k zamítnutí žádosti o vrácení přeplatku, soud konstatuje, že touto právní problematikou (vrácení přeplatku) na pojistném za dobu od 1.1.2007 do 30.6.2007 se zabýval

pokračování

36 Ad 18/2010-18

a posuzoval ji Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku např. č.j. 3 Ads 73/2011-74 ze dne 25.8.2011 (přístupný na www.nssoud.cz) a Krajský soud v Brně se s právními názory v rozsudku uvedenými týkajícími se existence přeplatku a nároku na jeho vrácení zcela ztotožňuje.

Soud na základě shora uvedeného ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s žalobu jako nedůvodnou zamítá.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1,2 s.ř.s., když úspěšná žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. března 2012

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu

